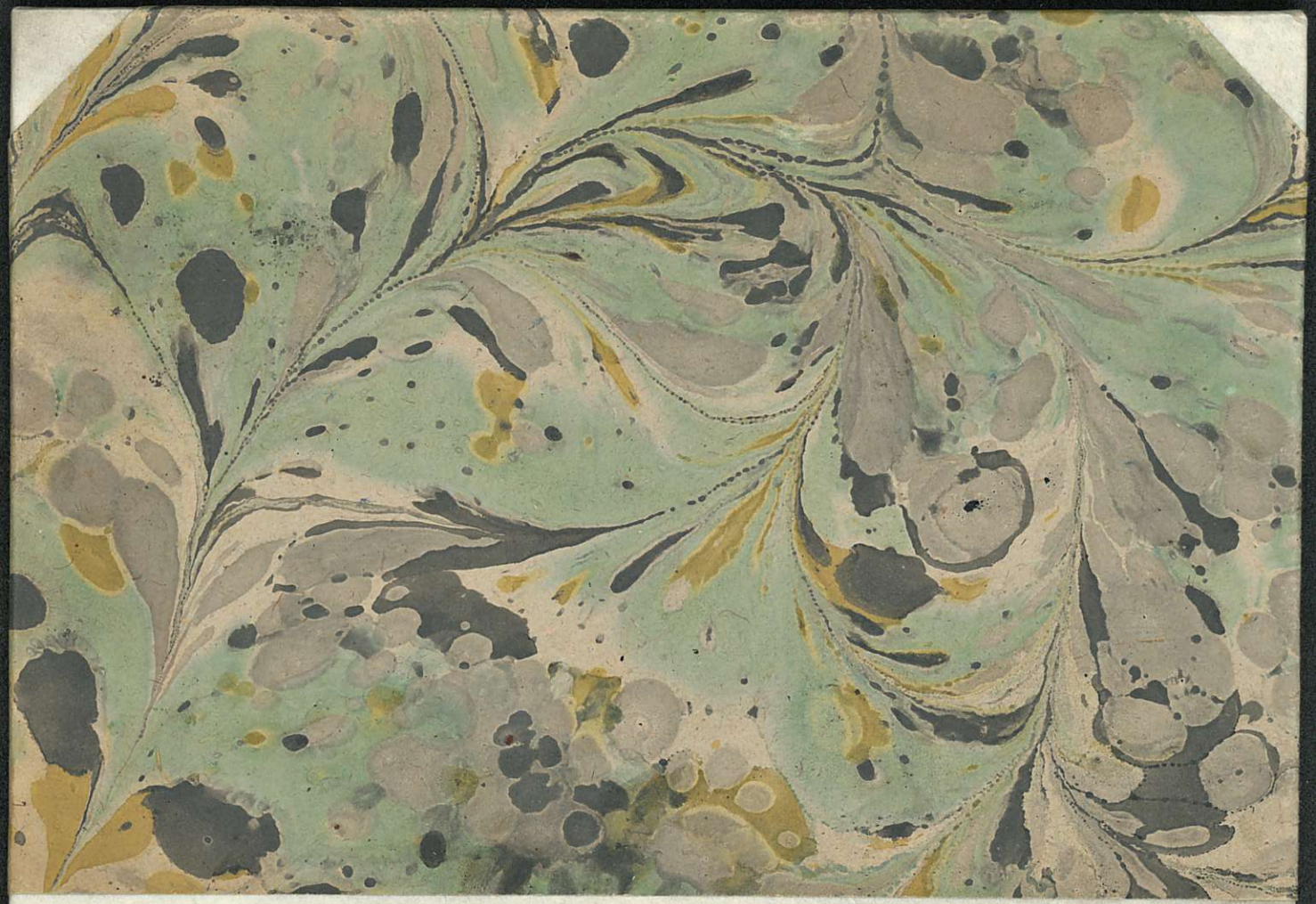

JOHAN LILLIENSTEDT, Christus Nascens, Patiens et Triumphans. Eller den Nyfödde, Korsfäste och Upståndne Christus 1694

C. 519
€ 600

CHRISTUS NASCENS, PATIENS ET TRIUMPHANS.

Eller

Den Nyfödde / Korßfäste och Upständne CHRISTUS.

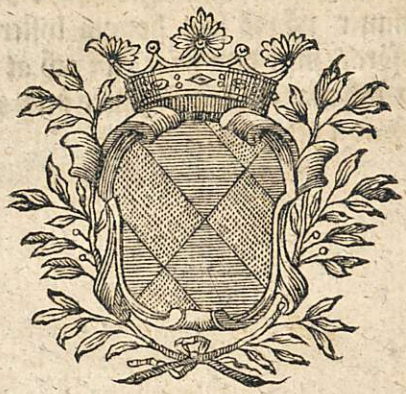

STOCKHOLM/

Tryckt uti Kongl. Booktr. hos Sal. Wankijfs Anckia.

ANNO 1694.

HELSINGIN YLIOPISTON KIRJASTO

Wenägne Läsare.

JAg haar omstider måst lyda Wännerne / och släppa uti Dags Liuset desse Andelige Dickter hwilka öfwer fiorton Åhrs Tijd / sedan iag dem först / wijd min Ungdoms ledige stunder opsatt / hafwa legat nedre uti mina Giömmor. Nu / om min Läsare uti deßa Dickter finner något som honom lyster / haar han at tacka mina Wänner derföre / men dem haar han och at skylla / för alt det honom uthi dem ey behagar; Jag begiärer intet wara berömd i det förra / doch uhrsächtad i det seenare.

CHRISTUS NASCENS

Eller

den Nyfödde

LÅRESMS.

Jag sjunger om ett Barn af Himmelsk Byrd och kynne/
Som sig för Wärlden teer i Menskeligit lynne;
Des Fader är en Gud/ een Jungfru är des Moor/
Till Åsyn är han späd/ till wåsend mächta stoor.
Men Gud/ som Fadren äst/ du med din Allmachts Anda/
Lyys up nu mitt Förstånd/ och föör till hug och handa/
Hwad iag till wärdigt Läf dit Foster qwäda skall/
Hwars åhra fylla bör bå Jord och Himblar all!
Wälkommen neer til Oß/ stoormächtig Himbla Förste/
I Wärck och Wilkor lijk din Fader/ Gud den störste;
Du som med honom äst från allan Ewigheet/
Och på din lefnads Dag ey qwäll hell' morgon weet.
Du war ju med/ enär den förste Grund-Steen lades
Till Jordens fasta Klot; enär till Mörckret sades/
Det warde Liuus; till Intet/ detta warde allt;
Enär Naturen först fick wåsend och gestalt.
Du såg/ at alt war godt/ hwad då war skapat blifwit/
Ty haar du och uppå des styrßel achtning gifwit.
Du underhöll dit Wärck/ och all den Skepsels macht/
Stod uprätt/ medelst din försyns allwijsa Wacht.
Hwad Synd och Odygd war än Wärlden intet wiste/
An hon med inga feel sin säkra Sällheet miste;
Ey war än Lager till/ och fåfäng Minos gick;
Ey Rhadamanthus än nän Orätt hämnas fick.

Meen

Menlösa Jorden ey för milda Himlen skydde;
Med liuflig eendrägt all Naturen samman lydde;
Hoot/ Trätor/ Trug och Knorr än intet hördes af;
Alt til oändligt Wäl ett säkert löffte gaf.
Tills/ att så illa gick/ den arge Mörksens Förste/
Den stygge Stygis-Kong/ som effter Döden törste/
Han med sitt ilskne Snack den säkra Werld bedrog/
Och i ett Ögnebleck bort all des Wälfärd tog.
När/ den som ädlast war bland Creaturen alla/
Som hade macht/ sig sielf/ och Fänad att befalla/
Gudz egen åfwenbild/ han från sin lydno week/
Sin trohetz Plicht förgaat/ och egen Herre sweek.
Då intet Medel war/ det grofwa Brott at soona/
Och stränga Himlens Rätt nu ingen wille skoona;
En ewig Nöd och Död skull' honom öfwergå/
Och till hans effterkomst än samma straffet nå;
Så framt ey Guden sielf/ så satts det fasta Öde
Så lydde Himlens Sluth/ för Menskian gick till döde.
Een obegripplig Rätt! en undersammer dom!
Hwars skähl ey nänsin än i Menskio-Hiernan kom.
Ey kan Charondas sig i denna Lagen finna;
Ey Solons diupa wett den dolda wijsheet hinna;
Lycurgus aldrig war så stränge/ han föll det bij/
Att skadder Part/ än meer skull' skadd och straffat blij.
Han pijnt och dödat blij! men wederdelen slippa/
Den Charon borde långst i bleeke Skuggors knippa/
Fördt undan Soolens Lius/ till dystra Stygis-Siö/
I Phlegetontis Flod/ ewinnerlig att dö.
Leel/ war du Guda-Sohn ilredz dig uth at gifwa/
För owärd Skepsels Lijff och Hälsa döder blifwa;
Men nu/ omöjlig ting/ du kund din willia nå;
Een Gud odödlig döö/ een ewiger förgå.

Du

Du som oändlig wast/ kund du din ända finna?
Din alltingz-herskand macht/ skull' döden öfwerwinna?
Och kunne lijfwet sielf till Lethes-Hamner gå/
En oförgänglig Siäl bland wisne Skuggor stå?
Netj/ innan Himlens Liuus slijkt under skulle skoda/
Och Jordens nedre Kretz så sällsam ting beboda/
Haar Jord och Himmel måst i närmest sammangå/
Och nået som dödligt war i Gudars Skylskap nå.
Stij/ så haar Jesu du/ måst Månsklig skapnad taga/
Een Jordisk Manna-Kropp dig låta/ Gud/ behaga;
I den du födas här/ i den du döder blij/
Och all den Synda-Wärld sidst kunde frällstan sij.
Så kom det til/ at Oß den Sahligheet nu skedde/
Att du wårt usla Kiön den höga ähran tedde/
Du blef wår Slächt/ du tog wår Art och Wäsend an/
At wij Gudz Barn/ och du wår Broor nu heeta kan.
Allswäldig Jungfru-Son/ sant är/ stoor ting du giorde/
Mång dräplig Underwärck man aff din Allmacht sporde/
I all den tijd du här på Jorden synlig gick;
Dock större under man ey nånsin höra fick/
An första stund du kom/ när sades/ du wast födder/
Du wast här kommen ned/ i Månskio-skapnad sedder;
Een Gud/ är Creatur; en Kong/ ett uselt Barn;
Een Herre/ torfftig trähl/ lagd ned på Halm och Skarn.
Rättfärdigheetens Sohl i mörka Stallet ligger;
All Wärldens Erfda-Prinz om Huus och Wärma tigger;
Den skönste Menskie-Bild/ den dyrsta Himmels-Skatt/
Är om-med Äßnor lagd/ neer i en Krubbo satt.
Den alltings Fadren war/ är född een Son på Jorden;
Den Ewigheeten skoop/ är sielf nu skapad worden.
Han/ hwilkens opsyn förr war Blixt och lågand Eld/
Är Gråt-ögd/ ynckelig/ i trählehamn förstäld.

Hwars

Hwars ord som Åskian slog/ hwarsröst war skräckiand dunder/
Han som för Tusend Åhr om alt sitt Wärck och Under
Propheter tahla Lärdt/ kan sielf ey tahla här;
Han lallar Barnsligt-wijs/ och nu först jollra lähr.
Än meera; undren Ehr/ Naturens Lähre-Swänner/
Och märckien/ sämbre Kiön kan föda uthan Männer.
Hon aflar som ey än af något sam-Lag wist;
Hon blijr med Barn/ som ey sin Jungfrudom har mist.
Här mäste Stagirit, all Hedna-klokas skara/
Och Samus-Gubben sielf/ förstörd och tyster wara.
Den snälle Läktiaren af Cos, han mäste see
Naturen lijda wäld/ sin konst här Orätt skee.
Gå nu/ som högsinnt äst/ som Himlens hemligheeter
I egen Hufwud-Skähl och swaga Hierna leeter;
Gå grunda uth/ gif skähl/ gif här sin orsak till;
Wijs hur Naturen sielf alt slijkt uthrätta will/
Och lähr mißtroo en gäng din Wärldslig qwackel-Lähro;
Weet/ Andacht och Förnufft oeense Syskon äro;
Så högt som Himlens Tiäll är ofwan Jorden spändt/
Så långt är Gudars Näd/ från Mänsklig tanckar wändt.
Eenfaldig Koosan fram till Himlens Ländstad finner/
Stält-Kloker miste gär/ den sälla hann ey hinner;
Förrycker dock hans Wett hans rätta Segernähl/
Och föörn wilse streek från ewig Hälsos Mähl.
Men Jesu/ i dit Bröst/ emoot wärt arma Slächte/
Hwad män så stoor en Näd/ så heet en Kiärleek wäckte?
Hwad säg du på wärt kiön det täckt och wärdigt war/
Hwad fanns bland all wär hoop det ringsta prydnat har?
Du lämbnar Himlens Slätt det höga Stierne-Fäste/
Och tager här emoot ett nedrigt Jorde-Näste.
Gär från din Härligheet/ din Faders högra hand/
Och skyndar dig til Oß/ i ett ohyggligt Länd.

Än

Ån meer / du wiste alt hwad dig skull' skee och hända /
Ifrån den första dag du mänd till Jorden ländа;
Du wiste / hur' man dig at sägna sinnad war /
Hwad Wärldens slemma hoop til dig för hierta bar.
At Bäset blef din Sång / och Höö din första Linda;
At du för Kungars Swärd skull' flychtig unnan skynda;
At Phariseers Pack dig städze widrigt blef /
At dig sidst Judas Flärd till grymma Döden dref;
Alt detta war dig kundt för ewig-långa Tijder;
Din trohets Lofwen dock ey wanck ell' skiffte lijder:
Du sade / Ormens macht will du här tryckia ned;
Du håller afskedz Lag / din Ord du blifwer wed.
Så är ett nytt Förbund med Himmelen och Jorden /
Een ewig frijd med Gud och Menskior träffad worden.
Träß / illsker Phlegeton! träß / arga Pluthos hår!
Och lönska Eris du som sielff oß närmest är!
I sku / ja döden sielf / wär frijd nu ey förstöra /
Gudz Son / jw ewigt will förlijknings Wärcket föra;
Ty fort / Augustus fort / sluth Janus-Tempel till /
Den lungne Wärlden ey af Öhrlog weta will.
Det stoora gyldne Åhr / den alltings-sälla Tijden /
Med Hälßa / Frijd och Lijf är oß tilhanda skrijden;
Den länge önskte dag nu sidst opgången är /
Som Saligheet och Frögd för heela Wärlden bär.
En Dag / som Adams Hopp / och Evas trängtan stillar;
Som gamble Spämäns Tahl med fullan witßord gillar /
Som Ofren skaffar af / och Levi Afsked gieer /
För Skugga / Skeen och Bild / den sanna Kroppen teer.
Nu är jw Lijfwet födt / och Döden döder blifwen /
Een lijflig-giörand Kost oß ofwaneffter gifwen;
Skyyn Hälso rägnat haar / och Himlen drupit Rätt /
Gudz Andes dyra Dagg den smächtand Jorden wätt.

Ty

Ty tijg nu fallsker munn / den Delphos-Gudeu rörde;
Tijg Hammons hörnig Bild/ som Libyen förförde;
Du bijstra Cumæ-Grufft/ och du Dodona-Lund
Säg intet Ord / giff ey meer swar från denne stund.
Den rätta Guden är nu uppenbarad worden/
Som ensam styra weet den widtbegrijpna Jorden.
Hans Bud från Östan går och bort till Wästan föörs;
Hans Röst i Sunnan gnyyr och längst i Norden höörs.
Så kom, och skynd Ehr fram / i Morgon-Länders Wijsa/
Lätt nyia Stiernan Ehr till denne Guden lysa.
Han ligger uthan pracht och prydna / nakot / arm /
Hjynlig/ späder Kropp / näst kyska Modrens Barm;
Dock twijka eij/ han är den Printz Jeffterleeta/
Gå fram/ Han är den Gud den J begären weta;
Tee wyrdnat / wijs Ehr Plicht/ glee Kunga-gåtwor här/
Som Inders rijka Bärg och Saba Skogen bähr.
Jag från wär arma Nord / och intet utheblifwer /
Fast iag ey Myrrha / Gull och kostbahrt Rökwärck gifwer /
Det härda Himlen sielf ey gaf wårt steela Land;
Jag mig inställa tör med tom och torfftig Hand/
Tom är min Hand / men Bröst och Munnen full af Gäfwor/
Som täckes meer än Gull och stälta Wärldens Häfwor;
Det är / det Loff / som af en underdånig Siähl
Dig Jesu ofra skall din dyrt-betahlte Trähl.
Så länge i min Kropp sig warma Blodet rörer /
Ditt wäda Nampns beröm iag på min Tunga förer:
Och meer / seen iag en gång uhr Kroppens Fängsel frij /
Dig får en reener Siäl i Fadrens Rijke sij.

* * *

CHRISTUS PATIENS

Eller

Den Korßfäste

CHRISTUS.

HAa I/ O Månskie-Barn/ när I hört Thorens dundran
Med blixt och Åskie-braak/ när I ha mårckt med undrã/
Hur hela Himlens Hwalf så sämt går need och opp/
Hur alt Naturens Wärck haar än sitt fasta Lopp;
Haa I då tänckt på een/ som sådant alt förwäller/
Som Himmel/ Jord och Stö så stadig wijd sig håller.
Som Regeuentet föör/ och Allmachts-Scepter bär
Utöfwer alt; Så seer/ den samme seer nu här!
Ehr Gud/ Ehr Skapare/ och öfwer Wärlden wijda
Een wäldig Styres-Man! Stij här hans ädla Sijda
Med Spiut igenområnt; Hans högsta Hiäße-Här
Med taggigt Törne krönt/ hans Hufwud fult med Sär.
Ach sii! den dyre Kropp/ det Bröst/ de Been och Händer
Är intet heelt uppå ehwart man Synen wänder;
Ett ymnigt Blode-Rägn här strömlijkt faller need
Utaf den Himla-Kropp/ som bars i Jungfru Qwed.
Här är doch öfwer alt ett Sår/ ett Sår som räcker
Från Hiäßan need/ och sig till Fota-Biället sträcker.
Ach Adams Barn/ så är Ehr Skuld så stoor och swåär/
Att hon med mindre eij meer till betahla står?
Och haa I sielfwe doch/ den giärning tröst föröfwa/
Hans Lijf/ som Ehr gaf Lijf/ så grymmelig beröfwa?
O Skam/ obörlig Skam/ otroligt öfwerdåd/
Omänskligt Raserij/ och grymheet uthan Nåd!
Det höga Himmels Slätt/ det stoora Jorde-runda/
Den hwälla Luffte-Wärld/ Eld/ Watten sammalunda
Här skiälf och hijßnar wijd/ och sielfwa Solen klaar
Med dunckelt sorge-Floor sitt Anlet öfwerdraar.

Då

Du willde Nation, du Tigerdiurs Af-föda/
Du hugge-Ormars Ätt/ eij Folck/ men Drakar snöda/
Ey Fadren Abrahams men Beli slemma Barn/
Ar detta nu hans Löhn som Ehr af träck och skarn/
Af Träldom/ Håån och Spott/ en oförlijklig hiälte/
Uhr stälta Pharos-Land på frije Fötter stälte/
Som dig/ O Israël, i Öknen/ i din Nöd/
Lätt Bergen sijla Must/ Lätt Himlen rägna Bröd.
Iehova Härars Gud/ den J ey nämbna torden/
Ar han så jämmerlig af Ehr tillpyntad worden;
Det Anlet hwilkets skeen Ehr Syyn eij tolde då
När J med skälfwand Been på Sina-Berg månd stå
J det nu spotten J/ det måst af Eder lijda
Förbannad Näfwars slaag/ det måst af Törne swijda.
O meer än blinda Folk/ säg hwem din Gud doch är/
Säg/ hwem du meera till Meßias än begtär/
Om icke/ den hoos dig de undertecken giorde/
Dem lijke alldrig du af någon Månskia sporde?
Sij Watten blifwer Wijn; Sij Brödet tusend fahlt
J händren giäser op; Den aldrig hade talt/
Han tahlar; aldrig sedt/ han seer; den aldrig gångit/
Han springer; Pluto sielf/ det Rof han nys undfångit/
Spyyr op igen; Neptun och raska Eolus
Moot willian stilla måst sin fråsand Bölliors Bruus.
Ja Dieflar drifwes uth med wäldigt Ord / som sielfwa
Hans Guddoms Mayestet bekiänna måst och skiälfwa/
Men/ stoore Salems Stad/ är ingen dock i dig/
Bland alt dett Folck som nu till Påsk infinner sig/
Den någon yncka bår / den ett medlidand Öga
På honom hwälfwa täcks som qwäls på Korset höga?
Är ingen Sidons-boo/ är ingen Idumee
Som sin miskundsamheet det ringsta låter see?

Ach

Ach ney; han lijder Törst bland dem han nylig spijste
Med Fisk och Biugge-Bröd; de äre nu ey sidste
At rista Hufwuden / at tahla gabberij /
Dem han gaf nylig mähl / och giord af Siukdom frij.
Dem han gaf Hörßl och Syn / haa nu sin Lust och Nöije
Utaf hans Uselheet; de giöra Speel och Löije
Af all hans klageläth; med hugnad de nu sij
Hans Öron döfwna bort / hans Ögon mörcka blij.
Ach / Ach / så kom doch Jord / kom himmel hijt att gräta;
Kom alla Himlars Här / fast ynckelig at läta;
Kom Lufft och sucka; kom i Elementer all
Och qwijda; kom / häf op ett sorg-och jemmer-skall
I Trähn / all Skog och Marck; I Ängiar / Berg och Dahlar;
I Leyon / wille Diur; I Tigrar / Drakar / Hwahlar /
Nu grämmen Ehr; Och du / du himble-foglars hoop
Nu skrähn med yncke-Liud / nu brist i klage-Roop.
Kom hwijte Swahn / stäm op din röst som du plä giöra
Kort för din Död; Kling op du Näcktergal / låt höra
En Sorge-Ton; Sij den Ehr alle skapat haar /
Den för Ehrt uppehåll och födo omsorg baar /
Han lijder Nöd; han är i Kamp med Döden hårda /
För Mänskio-Barnen skull / de om hans Nöd ey wårda /
Ty Zion kiäns ey wijd sin Förste; Jsraël
Korßfäster nu sin Kong / sin Gud / Immanuël.
Du arme Hedna-Folck i alla Wärldzens änder /
I Öst / i Wäst / i Sör / i kalla Nordan Länder /
Tag nu din Tijd i acht / din stoora sälheets tijd;
Din här tills wrede Gud dig worden är så blijd /
At han dig drager-op sin wahlde Söners ställe /
Dem han förkastat haar. O meer än trefalt sälle!
Jsraëls Borgerskap / och Iacobs Arfwe-rätt;
Han Ehr nu biuder an. Den stälte Juda-ätt

Den

Den driftwer han uthom sin ädla Wijngårds skranckar/
Och dig/ du arme hoop/ af Nåd i stället sanckar.
Ty kom försumma ey den Gunst- och ynnests-Dag;
Kom känn din rätta Gud/ hans säta Hiertelag.
Han fordrar ey/ at du giör honom Tienst och Heeder
Med Lamb- och Bocka Blod; At du til Offers leeder
Bekrantzad Oxars paar; din salt- beströdda Säd/
Din rök/ dit signerij/ giör du här intet mäd.
Ty Offret/ som din Gud/ din wrede Gud försonar/
För hwilket skull alleen han dig för Straffet skonar/
Det hänger för dig här på höga Korsets Stam;
Hans ewig-borne Son/ hans synde-löse Lam.
Des under-krafftig Blod är endest/ det som heelar
Din Samwets Sår/ och alt/ hwad dig till Siälen feelar.
Det är/ som lättar dig ditt swåra Synde- ook.
Det är/ som plånar reen din Rest- och Skulde-Book.
Allena du nu eij din Sahligheet bortsmiller/
I blindan Galenskap din nådes-Tijd förspiller;
Allena du nu ey aff eenwijst öfwerdåd
Försmår att efterstå det milda Lambets nåd.
Hör dock/ hur' gunstelig han tahlar för sin ända;
Som Fadren till sin Barn/ när Lachesis des Slända
Nu wägrar hwirfla om/ när Atropos ey will
Meer unna längre frist/ men hootar klippa till.
Ach hwilken Nåde-Ström/ ach hwilken Kiärleks låga!
De honom uthan skulld så uthan miskund plåga/
För dem han bidia täcks! han än barmhertig är
Då ingen Månskie-Bild för honom yncka bär.
Sij dock/ hur' kärligt han sin Armar moot dig breeder
Du Adams Barn; hur' han sitt Hufwud böjer neder;
Hur' han sitt Stijde Sår dig låter öpet stå/
Att du hans Kiärleek in i Hiertat skåda må.

Nu

Nu Steen/ ia Diamant/ eij Kiött mit Hierta wore/
Om iag med alt begiär och intet effter-fohre
Den Nåd och söta Gunst/ som du mig binder an/
Min stoore Skapare/ min dyre Frällserman.
Förgiät min högra Hand om iag din Sår förgäter/
Om iag mit Bröst ey qwåhl/ och ey min Ögon wäter
Med ymnig Tåre-Flod/ enär iag tåncker på
Hwad du för mine skuld/ min JEsu/ uth mon stå.
Men hur kan iag dig nu tillbörlig tack bewijsa/
Hur' skal iag för din Nåd dig wärdeligen prijsa;
Din Nåd/ den fyllest iag jw eij begrijpa må/
Den Dieflar hijßna wijd / och Englar undra på.
Ach HERre! iag weet eij/ hwar iag skall Orden taga;
Här är min Hierna dumm/ all Sinnes Kraffter swaga;
Här will ey Fiedren fort; Här stumnar Munnen wijd/
Ty skal med tystan Suck iag för dig falla nijd.

CHRI-

CHRISTUS TRIUMPHANS

Eller

den Vpståndne

CHRISTUS.

C

JAg / hwilkens Hierta förr den bittra ångest klämde;
Jag / som för kortan Tijd en Klage-Thon instämde /
Och wijd min Herres Grifft min Lutha söria bad /
Då iag med gråte-Röst hans afskedz Wijsa Qwad;
Nu fatter Mod igen / och reepar fagert Sinne;
Min Hielte giöms ey meer i mörcka Grafwen inne;
Han lefwer / är ey död / haar mächtig Seger nädt;
Förjagat Stygis Håår / och Pluto fängslig fädt.
Ryys nu Pilatus-Wacht / och fall med skräck till ryggia;
Skäms I / som Grafwens Dör med Segel trodt at tryggia;
Besinna höge-Präst / och Skrifft-Lärd lähr förstå
Om Folck / doch Sudar ey / ett Berg instängia må.
Meenlöse Qwinnor I förgåtwes Ehr beswåra /
När I till Josephs Grat mång Pund med Salwo bära;
Här låg ey morckne Been / ey nän förgänglig Kropp /
Den Åldrens rosine Tand war mächtig fräta opp.
Ney / lägg Ehr Balsam ned / gå sprijd kring wijda Jorden /
Ehr JEsus är nu qwick och åter Lijflig worden /
Hans Lemmar haa sin Krafft / hans Ådror haa sit Blod /
Hans Anlet haar sin Hyy / hans Bröst sitt förra Mod.
Men neek man / falsker Wacht / seen gäfwor dig förwirrat /
Säg neij / I afwigt Fälck / som Lögne-Anden irrat;
Stå på / hans Wänner mond / den tysta Sömne Stund /
Fördt bort hans döda Kropp uhr mörcka Bärgets Grund /

Tyck

Tyckz Engla-Wittnet Ehr af intet wärde wara/
Och nogsamt skähl ey är see Swepe-Klädren qwara/
Om Qwinno-Tahl hoos Ehr ey giltigt Witzord får/
Och Hemfolcks Wittnesbörd för wäldugt Raller gär.
Eij/ så kom Phlegethon, dig jw din Wäld ey jäfwer/
Kom Plutos ilskne Här/ som än i ängsten bäfwer/
Kom grymma Död/ som dig nu öfwerwunnen gieer/
Och Jordens nedre Grufft/ som dig bestormat seer/
Ehr iag om Sanning spör/ Ehr iag till Witne träßar!
Wijd Band och Boijor dem all Ewigheet eij läßar/
Wijd Siön som bränner alt och ingenting förtähr/
Wijd all Ehr ängst och harm Ehrt Samwet iag beswär.
Mäst i dock ey stå till/ ty altförwähl i weten/
Den stoore Gudens Sohn/ en Kong af Ewigheten/
Som för de sijnes Lijf lätt dö sin tagne Kropp/
Haar nu sitt Lijf igen/ haar reest sig åter opp.
I dag mond I jw see/ med ängsslan uthan ända/
Med Jämmer/ Sorg och Skräck/ som eij weet återwända/
Den blixte-lijka Syn/ den Segersamme Hyy/
För hwilken all Ehr hoop mond skälfwand unnan skyy.
Med faasa mond i see/ hur samma Been och Händer/
Hur samma Kropp/ som blef på grymma Korßet spänder/
Och lagd i Graf/ i dag haar sig uhr Grafwen klängt/
Och öfwer alt Ehrt Wäld en Segerfahna swängt;
Hur han Ehr samsatt macht med under-styreklio slagit/
Och eensam bort Ehrt rof och gambla byte tagit;
Ja/ häst han döder låg/ dig Död/ i boijor bandt/
Och när han wunnen war Ehr alle öfwerwandt.
O meer än salig dag! O lycklig Phœbus-Strimma!
Wälsignad Morgon Sohl/ som nu begynner glimma/
Som dig wijd Thetis-Rand så täck och hurtig teer/
Och först den sälla Jord nu fyllest frälstan seer!

Kom / möött din Skapare / där han sin Graf nu lembnat /
Och i en tapper Strijd sin Fiends ondsko hämbnat /
Der han med Lager kröut uhr skarpa Slaget gär
Och åth Idumers Land som bäst på reesan stär;
Möött honom / och uppå all Creaturens wägna /
Du sköne Creatur / den Segerherren sägna.
Lägg af ett wälkoms-tahl / all wyrdnad honom wijs /
Säg honom ewig tack / och gif oändlig prijs.
Fahr seen din Kretz i kring med en owahnlig prydna /
Med meer än daglig ståät; att all Naturens lydna
Må see / een höger Fest i Dag på färde är /
Som heela Wärlden Tröst och Frögd tilhanda bär.
Lätt Himlens sköna Häär / som än sin Konung gräter /
Lätt Lufft och Sky / som än af Sorg stär tiock och wäter /
Förstå / den de haa sörgdt / den de korßfästan sedt /
Haar sigh uhr dödens Nät och Plutos snara redt.
Men hälst den sorgse Jord / de dömda Ewe-Söner /
Dem bäst een okiänd Frögd och Sahligheet bekröner /
Lätt dock nu deel utaf sin stoora Lycka fä /
Att de sin Frälserman upständnan weta mä.
Säg Rijka Inder till / lätt Mohrers heeta Länder /
Och där den Nyia Wärld sig bort åth Wästan wänder /
Ja och wär frußne Nord / den hugnad kunnig blij /
De fä sin döda Gud igen wijd Lijfwet sij.
Så bäde Norr och Söör / med Öst och Wäst tillamman /
Bå Himmel / Siö och Land / nu blanda mä sin gamman;
Att alt hwad skapat är / med Mähl och Läten mäng
Mä säija honom Läf och härlig Seger-säng.
Så skall och detta Bröst / sin Plicht / eij återställa.
Med wärdig fägne-qwad jw skall min Röst opgiälla.
Eij ann't än hans beröm skall på min Lutha slåås.
Hans Lof / och annat eij / iag på min Pijpa blåås.

Haf

Haf tack / Min Frälserman / haf tack / för all din nåde;
Att du här födder wardt; at du i Dödzens wåde
Dig willigt gaf; Att du och eij i Grafwen blef /
Men dit påtagne Wärff nu til fullbordan dref.
Eij! Ett stär än igen. Din Guddom ja nu kräfwer /
At du här långre eij i synlig skapnad swäfwer.
Nog haar dig Jorden hafft. Gif Himlen åter sitt /
Som mången tröttan stund din segrand hemfärd bidt.
Tråd / JEsu / tråd nu till / det Maijestet och Heeder /
Som dig wijd Fadrens hand den fägna Himlen reeder.
Lätt Stiernor nämbre sij din tagne Manna-Kropp /
Och föör wårt sälla Blod till höga Fästet opp.
Men / stoore Segersman / hwad ståth skall här tillagas;
Med hwad Triumph, will du op i ditt Land ledsagas.
Full-wärdig Intågs pracht hwem dig optänckia kan /
Som med Allzwäldig Arm all Wärlden öfwerwan.
Skall willa Leijons paar här för din Wangn spännas /
Skall Fängna Förstars Halls wid Ook och Tygel kiännas.
Skall stormad Städers Bild här med på Taflor stå /
Och sampt den wundne Håår i Intågs raden gå.
Neij; Lätt Qviriters-Folck / de swaga Kiämpars Skara /
Så till Tarpejus-Slätt med segrand buller fara /
I meera Härligheet min Jesus tåga skall /
När han nu reeser hån op öfwer Himblar all.
Ja / märcker dödlige / hwad pracht här nu tilreedes /
Med hwad e t Maijestet han i sitt rijke leedes!
Naturen / Alltings Faar / sig sielf här tienstbar teer /
Sin Konung all sin macht till ödmiuk lydno gieer.
Seer / hur' en grymmer Sky sig wyrdsam neder fäller /
Och sig wår Segersman till Wagn och Säthe ställer.
Seer / hur' een bijster Wind / i stad för Leijons spann /
Des Wingar till en Kutsk hörsamlig biuder an.

Lufft

Lufft och den höga Eld/sampt Watten wägen röijer/
Och med ährbödig swigt sin stälta Sijda böijer.
Ja Stiernor gifwa rum. Och Fästets Högsta ort
Haar längst af skön Saphir reest op en Seger-Port;
Där han nu genom går; där han sin fahrt framsträcker;
Och en osäijlig Frögd i wijda Himlen wäcker;
Där han den wundne macht/ och alt eröfrat Rof
För Fadren släpar fram/ sin stoora Segers prof.
Här wisses Pluto sielf/ i Jern och Fiättror slagen/
Och Stygis starcke Häär all fast i Boijor tagen.
Här seer man Phlegeton trängt innom Galler gå/
Sampt Döden Waapnelös/ spaak och bakbunden stå;
Ja/ tusend Synders Art/ och tusend Arghets stycke/
Tee sig i raden fram/ med mildt och meenlöst tycke.
Det gambla Ödets Rätt/ och Himlens stränga Laag/
Står nögd/och utan hoot/förglömd alt Samwets gnaag.
Nu/ håll uti dit Land/ håll i dit Arfwe-Rijke
Min Hielte/ där du dig/ din stoore Faders lijke/
Nu sätter ned/ uppå hans Allmachts högra Hand/
Och styrer med en winck/ Eld/ Himmel/ Sjö och Strand.
Der du en Konung äst utöfwer Kongar alla/
Och med din Willies Laag all Wärlden weet befalla.
Der du all kommand Ting/ all Rijkens Öde seer/
Och effter dit Besluth all Crono taar och gieer.
Som skaffar Fegd och Freed; som/ när dig så behagar/
De stälta Kungars macht med swagan Arm förjagar;
Du som/ när dig så syns/ gier kleema Brösten mod/
Och kiöör en faßlig skräck i starcka kiämpars Blod;
Som/ giör en Däran wijs/ en rädlös full med snillo/
Och lembnar kloke Mån i mörck och töcknot willo;
Du som en tystan Mun stoor Ord till reedo föör/
Och den wältahlige all Tungos Wärck förstöör;

Ach

Ach / See doch an det Folck; see an det Skepp / du lämbnat
På Wärldens willa Siö / och håån till Himlen ämbnat.
Styr du des gång och fahrt / wijs rättan Hambn och måhl /
War sielt des Carle Wagn och säkra Segernåhl.
Des Styyr- och Höfwitzmän lätt alla samse draga;
Splijt / Trätor / Fegd och Krig uhr deras Sinne jaga;
Ja om så möijligt är / git Endrägt Freed och Roo
I Folck och Förstars Bröst som på all Jorden boo.
Stadfäst och / Store Kung / wijd ewigwarand grönska /
Wärt säta Swea-Land; Stadfäst / som wij det önska /
Wär dyre CAROLS Stam wid Giötha-Männers Thron /
Lätt aldrig feelas där hans lijke Sohn på Sohn;
Tils du här kommer sidst och giör på alt en ånda /
Tils du wärt Jorde-Kloth skall op och neder wånda /
Då i en gruflig Eld till intet warda skall
Bå' Himmel / Sternor / Sky / och Elementer all;
Då du med saaftlig Röst skall låta för dig kalla
Hwad lefwer och är dödt aff Adams Barnen alla /
Då Jordens swarta Buuk / skall fram des döda fly /
Och Amphitrites Halls op alt sitt byte spy.
Då Store Konung du / din sidsta Räffst anställer /
Och öfwer Wärlden all de fasta Domar fäller.
Ach! medan iag då och skall för din Domstohl gå /
Lätt mig een nådig Dom min GUD då höra få.

10/80
NSI-1-
A-C
Collijn
519

HEIKKI REENPÄÄN
KIRJASTO
Kaunokirjallisuus 1
Lilliensted
KANSALLISKIRJASTO

KANSALLISKIRJASTO - NATIONALBIBLIOTEKET
101 064 9752

KIRJANSITOMO BOKBINDERI
V. & K. JOKINEN
HELSINGFORS